

РЕШЕНИЕ

№ 23229

гр. София, 12.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 30.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **4813** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по жалба от П. Д. Д. от [населено място] срещу Решение №80/26.02.2024 г., постановено по преписка №196/2019 г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД или Комисията), с което КЗД-Втори специализиран заседателен състав, на основание чл. 65, ал.5 от ЗЗДискр., установява по отношение на жалбоподателя, че с неизплащане на суми за допълнително възнаграждение за постигнати резултати (ДВПР) за второто тримесечие на 2016 г. не е осъществено неравно третиране по смисъла на чл.4, ал.2 и ал.3 от ЗЗДискр. и нарушение на чл.14, ал.3 от ЗЗДискр. от страна на Агенцията по заетостта, представлявана от изпълнителния директор С. В., поради което е оставена без уважение жалба с вх. №44-00-4131/5.10.2016 г. и допълнение към нея с вх. №44-00-4309/17.10.2016 г., подадена от П. Д. Д..

Наведените основания за оспорване са за допуснати съществени нарушения на

административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.3 и т.4 АПК. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че в оспорения акт липсва обективен анализ на представените доказателства и обсъждане на направените възражения. Оспорва се извода на КЗД, че не е осъществено неравно третиране по смисъла на чл.4, ал. 2 и ал. 3 от ЗЗДискр. и нарушение на чл. 14, ал. 3 от ЗЗДискр. от Агенцията по заетостта. В тази връзка сочи, че служебното му правоотношение е прекратено, считано от 11.07.2016 г., като в периода 01.04.2016 – 30.06.2016 г. все още е бил държавен служител. Правото му на ДВПР било лично, субективно право и не можело да почива на изводи, прилагани по аналогия и касаещи други лица.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателят се явява лично и моли за уважаването на жалбата. Допълнително се позовава на обстоятелството, че всички оценки, въз основа на които в края на годината се изплаща се ДВПР се изпращали от регионалните дирекции до Агенцията по заетостта в срок до осми юли на съответната година. Към 08 юли 2016 година, жалбоподателят имал качеството на държавен служител.

Ответникът-КЗД, чрез процесуалния си представител-юрк. К., в съпроводителното писмо по изпращане на преписката, оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ.

Заинтересована страна (ЗС) Агенцията по заетостта-гр. С., представлявана от изпълнителния директор, чрез пълномощника юрк. И., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Подробни съображения излага в писмен отговор от 10.06.2024 г.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно на основание чл.168, ал.1, вр. чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 20.05.2024 г. за насрочване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Производството пред КЗД е образувано по жалба с вх. № 44-00-4131/05.10.2016 г., подадена от П. Д. Д.. С Разпореждане № 868/08.11.2016г. на председателя на КЗД производство по преписката е разпределено на Втори постоянен специализиран заседателен състав с членове: К. Е., С. Й. и И. С.; впоследствие с членове: В. С., З. Д. и Н. А., съгл. Разпореждане вх. № 12-11-711/25.08.2017 г. на председателя на КЗД.

В жалбата са изложени твърдения, че при прекратяване на трудовите взаимоотношения на П. Д. Д. с Агенцията по заетостта (АЗ), поради придобитото право на пенсия за осигурителен стаж и възраст е бил подложен на дискриминация от страна на изпълнителния директор на АЗ Д. Н., като не му било изплатено полагащото му се допълнително материално стимулиране за постигнати резултати (ДМСПР) за второто тримесечие на 2016 г. Посочва се, че след получаване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение с АЗ му били изплатени по надлежен ред всички полагащи му се суми при пенсиониране без парите от допълнителното възнаграждение за постигнати резултати. От АЗ го уведомили, че това е така, тъй като не бил служител на администрацията към момента на разпределяне на средствата. Твърди, че по този начин дискриминиран, тъй като на всички служители от дирекция „Бюро по труда“ -С. З. ДВПР са били изплатени, освен на него. Не разбирал защо след като му е направена оценка за съответния период и тази оценка е била изпратена в Агенцията, както и, че е бил служител през съответните месеци, му е отказано изплащането на тези пари. Моли да бъде образувано производство и да бъде установено наличието на дискриминация по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр, в допълнение – да бъде преустановено нарушението до установяване на положение на равно третиране и налагането на предвидените в закона санкции или принудителни административни мерки.

С Решение № 15/12.01.2018г., постановено по преписка № 316/2016г., Втори постоянен специализиран заседателен състав на КЗД установява, че ответната страна - изпълнителният директор на АЗ към Министъра на труда и социалната политика, с невключването на П. Д. Д. в Заповед № РД-11-00-1155/14.07.2016г. на изпълнителния директор на АЗ във връзка изпълнението на негова Заповед № РД-11-00-1136/12.07.2016 г. за изплащане на ДВПР през периода от 01.04.2016 г. до 30.06.2016 г., е извършила нарушение на разпоредбата на чл. 14, ал. 1 и ал. 2 ЗЗДискр,

което представлява пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 от с. з.; предписва се на ответната страна да не допуска занапред установеното в производството нарушение; на основание чл. 80, ал. 1 от ЗЗДискр. на Д. Н., в качеството му на изпълнителен директор на АЗ към министъра на труда и социалната политика, е наложена глоба в размер на 500.00 лева за допуснатото извършване на установената с решението дискриминация; определя на основание чл. 67, ал. 2 ЗЗДискр срок, в който адресатът на принудителните административни мерки да предприеме действия по изпълнението им и да уведоми КЗД (чл. 223-226).

С влязло в сила на 30.05.2018 г. Решение № 2935/30.04.2018 г. по адм. дело № 1948/2018 г. по описа на Административен съд София-град, АССГ-Второ отделение, 32-и състав отменя Решение № 15/12.01.2018 г. по преписка № 316/2016г. на КЗД и изпраща преписката за ново произнасяне в съответствие с мотивите към съдебния акт. След връщането на преписката и в изпълнение на указанията, дадени с влязлото в сила съдебно решение е изготвен доклад за възобновяване на производството по преписка № 316/2016 г. С Разпореждане № 577/05.07.2018 г. на председателя на КЗД производството по преписка № 316/2016 г. е възобновено и разпределено на втори постоянен специализиран заседателен състав с членове: В. С.-Д. (докладчик), З. К.-Д. (председател) и Н. А. (л. 204).

С писмо от 04.04.2019г. е поискано от изпълнителния директор на АЗ да предостави информация в каква връзка са дадени указанията в писмо рег. № 30-00-32688/30.06.2016 г. и дали същите указания са важали и при изплащането на ДМВПР за последващи периоди, т. е. след прекратяване на служебното правоотношение; да се изясни дали се касае за постоянна практика или инцидентна такава, като е указана възможността да ангажира и други писмени и/или гласни доказателства с оглед изясняване на преписката (л. 208).

С писмо, постъпило в Комисията на 30.06.2016 г., изпълнителният директор на АЗ е посочил, че са дадени указания при прекратяване на служебните и трудовите правоотношения ,поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст служителите да получават допълнителни възнаграждения за съответния период при условие, че имат поставена оценка за изпълнение на задълженията и правоотношението им не е прекратено към момента на издаване на заповедта за

изплащане на ДВПР, т.е. трябва да са налице и двете условия. Уточнява се, че като директор на ДБТ – С. З., П. Д. също е бил запознат с писмото и не е възразил срещу него. Сочи се също, че за процесния период има още трима служители с прекратени правоотношения на същото основание, на които също не им е изплатено ДВПР и четиринадесет служители с прекратено правоотношение на друго основание, на които също не им е изплатено ДВПР. Към датата на издаване на заповедта за изплащане на допълнително възнаграждение – 14.07.2016 г., П. Д. Д. не е бил държавен служител в Агенцията по заетостта. Служебното му правоотношение било прекратено, считано от 11.07.2016 г., на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 Закона за държавния служител с изтичане на срока на едномесечното предизвестие от страна на органа по назначаване“ (л. 254-255). Към отговора не са приложени доказателства и не са отправени доказателствени искания.

От докладчика по преписката е изготвено допълнение към доклад-заключение без дата, като е предложено на председателя на състава да насрочи открито заседание с призоваване на страните, както и да разпреди уведомяването на страните, че съгласно чл. 60, ал. 2 ЗЗДискр във връзка с чл. 56, ал. 2 ГПК, страните, които са редовно призовани, при отлагане на делото не се призовават за следващо заседание, когато датата му е обявена в заседание.

На 21.01.2020г. е насрочено заседание, за което страните в производството са уведомени (л. 217-218). На същата дата е проведено заседание, на което член от състава В. С. е заместена от П. К. по силата на Заповед № 12-11-207/21.01.2020 г. (л. 219). Резултатите от заседанието са обективирани в протокол (л. 220-229). Жалбоподателят се е явил лично, а ответната страна - Агенцията по заетостта- е била представлявана. Страните са насочени към помирителна процедура по чл. 62 от ЗЗДискр. Приема се докладът-заключение и ответната страна е задължена да представи: част от Вътрешните правила за разпределение на работната заплата, която касае правилата и процедурите за разпределение на допълнително материално възнаграждение (ДМВ); справка или информация за лицата в сравнимо сходно положение с жалбоподателя; доказателства, от които да е видно регионалното звено в [населено място] изпратило ли е по надлежния ред и в указания срок до 06.07.2016 г., 16 ч., оценките от служителите в съответното звено; полученото по електронна поща

и утвърдено от изпълнителния директор предложение за разпределение на ДМС за звеното в [населено място]. Насрочено е следващо заседание за 11.02.2020 г. С писмо от 30.01.2020г. (л.230) ответникът в административното производство представя:1. Вътрешни правила за заплатите в АЗ, които са действали към момента на подаване на жалбата от П. Д. до КЗД (л. 231-239); 2. справка за служители с получена оценка за постигнати резултати, но без изплатено ДВПР поради прекратяване на правоотношенията им до датата на заповедта за изплащане на ДВПР. От същата тази справка е видно, че освен жалбоподателят Д. има още трима служители с прекратено правоотношение на същото основание, на които също не им е изплатено ДВПР;

3. предложение за разпределение на ДВПР на служителите от ДРСЗ -Х. и ДБТ- С. 3., които съгласно писмо от 30.06.2016 г. е следвало да се изпратят в АЗ до 14.07.2016 г. В приложеното разпределение срещу името на П. Д. имало „забележка“, че му е връчена заповед за пенсиониране и считано от 11.07.2016 г., правоотношението му е прекратено. В Заповед № РД-11-00-1155/14.07.2016 г. за изплащане на ДВПР Д. не бил включен ; 4. писмо с рег. № 30-00-32688/30.06.2016 г. било с цел да се изпълнят празните във Вътрешните правила и да се даде разяснение относно изплащането на ДВПР. В ЗДСл и КТ не съществувала уредба, че за изплащане на ДВПР е необходимо или не да бъде прекратено правоотношението със служителя/работника. Доколкото Вътрешните правила и писмото били акт на изпълнителния директор на АЗ, и двете били с еднаква сила, без Вътрешните правила да са с по-голяма тежест (л. 297); 5. Заповед № РД-11-00-1013/20.06.2016 г. за прекратяване на правоотношението на П. Д.; справка за напуснали служители до издаване на заповедта за изплащане на ДВПР през 2016 г., 2017 г. и 2018 г., от която е видно, че има и други служители от цялата страна с прекратени правоотношения, които също не са получили ДВПР и не може да се говори за осъществена спрямо П. Д. дискриминация (л. 252-254).

В насроченото на 11.02.2020г. заседание член от състава Н. А. е заместен от П. К. по силата на Заповед № 12-11-622/11.02.2020 г. на председателя на КЗД (л. 258). Видно от протокола за проведеното заседание, представените по преписката писмени доказателства са приети, даден е ход по същество и преписката е обявена за решаване. Производството е приключило с издаването на Решение № 685 от 02.11.2020г. на КЗД, като в оспорената му част се установява, че АЗ с невключването на П. Д. Д. в

Заповед № РД-11-00-1155/14.07.2016 г., във връзка с изпълнението на Заповед № РД-11-00/12.07.2016г. на изпълнителния директор на АЗ за изплащане на допълнително възнаграждение за постигнати резултати за периода 01.04.2016 г. до 30.06.2016 г. е извършила нарушение на разпоредбата на чл. 14, ал. 1 и ал. 2 ЗЗДискр, с което е нарушила забраната по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. С Решение № 3805/ 11.06.2021 г. на АССГ по адм.д. №12259/ 2020 г., II-ро отделение, 22-и състав (потвърдено с Решение №153/11.01.2022 г. по адм.д. №8273/2021 г. ВАС - Пето отделение), Решение № 685 от 02.11.2020г. на КЗД, постановено по преписка № 316/2016г. е обявено за нищожно, а преписката е изпратена за ново произнасяне в съответствие с мотивите към съдебния акт.

С Разпореждане № 90/07.02.2022 г.. на председателя на КЗД, въз основа на доклад с вх.№ 12-11-295 от 03.02.2022 г. изготвен от юрисконсулт на КЗД, както и приложените към него писмени материали, съобразно вл. в сила Решение № 3805/11.06.2021 г. постановено по адм.д. №12259 от 2020 г. на Административен съд-София град, производството е възобновено. Отново е изискано становище от ответната страна АЗ, която е представила такава

Насрочено е заседание за 03.10.2023 г., за което страните в производството са уведомени. Страните са насочени към помирителна процедура по чл. 62 от ЗЗДискр. Видно от протокола приемат се представените по преписката писмени доказателства, даден е ход по същество и е обявена преписката за решаване.

Производството е приключило с издаването на оспореното в перделите на настоящото съдебно производство административно решение, с което се установява, че по отношение на жалбоподателя с неизплащането на суми за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за второто тримесечие на 2016 г. не е осъществено неравно третиране по смисъла на чл.4, ал.2 и ал.3 от ЗЗДискр. и нарушение на чл.14, ал.3 от ЗЗДискр. от страна на АЗ, представлявана от изпълнителния директор С. В..

При тези фактически установявания съдът обуславя следните правни изводи:

Оспореното административно решение е издадено от компетентен орган-КЗД, в рамките на предоставените ѝ правомощия, съгласно чл. 47 ЗЗДискр., в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на

дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В съответствие с чл. 48, ал. 1 и 2, т.3, във вр. с чл. 54 ЗЗДискр., решаващият състав на КЗД е определен с разпореждане, като предвид оплакванията за нарушение на чл. 14 от ЗЗДискр. във връзка със защита на права при упражняване правото на труд преписката е разпределена на Втори специализиран постоянен заседателен състав на КЗД. Решението е постановено от състава, на който преписката е била разпределена и който е участвал при разглеждането ѝ в проведеното едно открито заседание, в което същата е обявена за решаване. Следователно спазено е изискването на чл. 14, ал. 1 от Правилата за производството пред КЗД.

Спазена е и установената форма - решението е писмено и съдържа наименованието на органа, който го е издал; фактическите и правните основания за издаването му; диспозитивна част, както и указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва - чл. 66 ЗЗДискр.

При постановяване на решението на КЗД не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които обезпечават законосъобразността на решението. В изпълнение на чл. 55 и сл. от ЗЗДискр., КЗД е спазила предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството. В изпълнение на чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. на страните е предоставена възможност да се запознаят с приложените по преписката материали. Съобразно чл. 60-чл. 63 от ЗЗДискр. е насрочено и проведено открито с.з., за участие в което конституираните страни са редовно призовани.

В съответствие със задълженията си сезираният държавен орган е осигурил възможност за пълно и всестранно разкриване на обстоятелствата в образуваното пред него производство, след което е постановил решението си.

В решението са изложени мотиви, обосноваващи постановения от комисията правен резултат. Съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл. 36, ал. 3 от АПК, а в изпълнение на чл. 35 от АПК е обсъдила обясненията и възраженията на страните. Установените в оспореното решение факти и направените правни изводи се подкрепят от

доказателствения материал по преписката и не се опровергават от събраните допълнително в хода на съдебното производство доказателства. В решението са изложени съображенията, обосноваващи постановения правен резултат, а той съответства на приложимите материалноправни норми.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. ЗЗДискр. цели санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение въз основа на признаците изброени в чл. 4, ал. 1 от посочения закон. Легално определение на понятието „неблагоприятно третиране“ се съдържа в параграф 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр., според който всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 от посочения закон или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., в неблагоприятно положение в сравнение с други лица.

От ангажираните по преписката доказателства не може да се направи обоснован извод, че по отношение на жалбоподателя е налице неблагоприятно третиране. Не е спорно, че при прекратяване на трудовите взаимоотношения на П. Д. Д. с АЗ, поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, не му е изплатено ДМСПР за второто тримесечие на 2016 г., тъй като към момента на разпределяне на средствата последният не бил служител на администрацията. Изплащането на ДВПР за второто тримесечие на 2016 г. за служителите в Агенция по заетостта е извършено в съответствие с разпоредбите на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, която се прилага за служителите по служебно и по трудово правоотношение в държавната администрация, както и в съответствие с Вътрешните правила за заплатите в Агенцията по

заетостта, които са били в сила към момента на прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя и относими спрямо всички служители в Агенцията, както и в съотв. с писмо рег. № 30-00-32688 от 30.06.2016 г. на изпълнителния директор на АЗ. Издател на Вътрешните правила за заплатите и писмо с рег. № 30-00- 32688 от 30.06.2016 г. е на изпълнителния директор на АЗ.

Конкретните правила за определяне на допълнителните възнаграждения за постигнати резултати са посочени в Приложение №2 на Вътрешните правила за заплатите на АЗ, утвърдени през 2014 г. и изменени със Заповед №РД - 11-00-1306 от 22.10.2025 г. на изпълнителния директор на АЗ. С писмо рег. № 30-00-32688 от 30.06.2016 г. на изпълнителния директор на АЗ са дадени насоки и указания за правилното оценяване на служителите, сред които е указано и това, че при прекратяване на служебните и трудовите правоотношения на служители на АЗ, без виновно поведение, същите могат да получат допълнително възнаграждение за съответния период при условие, че имат поставена оценка за изпълнение на задълженията и правоотношението им не е прекратено към момента на издаване на заповедта за изплащане на ДВПР. Дадени са и указания, че при прекратяване на служебните и трудовите правоотношения поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, служителите получават допълнителни възнаграждения за съответния период при условие, че имат поставена оценка за изпълнение на задълженията и правоотношението им не е прекратено към момента на издаване на заповедта за изплащане на ДВПР.

В случая служебното правоотношение на П. Д. е прекратено считано от 11.07.2016 г. на основание чл.106, ал.1, т.5 от Закона за държавния служител с изтичане на срока на едномесечното предизвестие от страна на органа по назначаване. Към датата на издаване на Заповед № РД-11-00-1155/14.07.2016 г. за изплащане на допълнително възнаграждение за постигнати резултати за периода 01.04.2016 г. до 30.06.2016 г., П. Д. не е бил държавен служител в АЗ. Следва да се отбележи, че не всяко различно третиране е неравно третиране по смисъла на чл. 4, ал. 2 и ал.3, във вр. с § 1, т. 7 от ЗЗДискр, въпреки

субективното усещане за от страна на лицето, което твърди, че е било неравно третирано. В случая не се установява дори различно третиране на жалбоподателя спрямо друго лице при сравними сходни обстоятелства, предвид безспорно установения факт по делото, че освен на жалбоподателя на още трима служители с прекратено правоотношение през 2016 г., на същото основание като Д., не е изплатено ДМВРП, както и на четиринадесет служители с прекратено правоотношение на друго основание- различно от придобиване на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Следователно не е налице различно третиране на лицето, което да го поставя в по-неблагоприятно положение от други лица при сравними сходни обстоятелства.

Отделно от това, неравно е само онова третиране, което е осъществено поради обективното наличие на защитени признаци, като следва да се установи и пряка причинна връзка между неблагоприятното третиране и защитения/те признак/ци. По делото липсват доказателства за неравно третиране на основата на защитен признак сред очертаните в чл.4 от ЗЗДискр. Доказва се единствено, че същите указания са прилагани и за изплащане на ДМВРП за последващи периоди на служителите на АЗ, т.е. касае се за постоянна практика, видно от представена справка за напуснали служители през 2016 г. 2017 г. и 2018 г. В жалбата до КЗД не е посочен по кой от защитените признаци, изборени в чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр е налице при твърдяната от Д. осъществена дискриминация. Върховният административен съд в практиката по тълкуване и прилагане на ЗЗДискр. е имал възможност многократно да посочи, че фактическият състав на всяка от формите на дискриминация има своя специфичен комплекс от юридически факти, чието доказване установява дискриминационното третиране. Общото между тях е, че съставляват нарушение на принципа на равенство на основата на някой от защитените признаци. Т.е, за да е съставомерно по смисъла на антидискриминационния закон нарушението на принципа на равенство трябва да е обусловено, да е в причинна връзка (независимо от наличието и на други) с някой от защитените признаци. Само тогава неравенството попада в обхвата

на закона и ползва неговата закрила (в този смисъл Решение № 15511/24.11.2011 г. по адм. дело № 13976/2010 г. на ВАС, VII отделение, Решение № 14045/21.12.2015 г. по адм. дело № 14305/2014 на ВАС, V отделение, Решение № 742/18.01.2018 г. по адм. дело № 13025/2016 г. на ВАС, V отделение). В обсъждания казус не се установява, а липсва и твърдение за защитен признак, носител на който да е жалбоподателят, което обуславя липса на елемент от фактическия състав на някоя от дискриминационните форми, санкционирани от приложимия закон. Не може да се предполага косвено защитения признак „възраст“, тъй като изплащането на ДМВРП е обвързано със съществуването на служебно или трудово правоотношение към момента на разпределение на средствата, без оглед на основанията за прекратяване на правоотношението със съответния служител.

В обобщение, за да е налице проява на пряка дискриминация, е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на чл. 4 от ЗЗДискр - да е установено различно третиране на лицето в сравнение с друго/и лице/а при сравними сходни обстоятелства, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, изразяваща се в признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Жалбоподателят не се позовава на обстоятелства и не представя доказателства, от които може да се направи обосновано предположение за осъществяването на всички елементи от фактически състав на нарушение на антидискриминационното законодателство. Не е изпълнено условието на чл. 9 от ЗЗДискр. за обръщане на доказателствената тежест в производството, така че ответната страна да трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е бил нарушен. Като е достигнала да горния извод, КЗД е постановила решение, в съответствие с установените по спора правнорелевантни факти и приложимите към тях материалноправни норми.

По отношение на твърдяното нарушение на чл.14, ал.1 ЗЗДискр., съдът намира следното:

Защитата срещу дискриминация при упражняване правото на труд е нарочно

регламентирана в Глава Втора, Раздел I на закона (чл.12 – чл.28). Съгласно приложимата норма на чл.14, ал.1 ЗЗДискр. работодателят е задължен да осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд, без оглед на признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. Този принцип се прилага за всички възнаграждения, плащани пряко или непряко, в брой или в натура независимо от срока на трудовия договор и продължителността на работното време (чл.14, ал.2 ЗЗДискр). По силата на ал.3 на чл.14 ЗЗДискр работодателят е длъжен да въведе критерии за оценка на труда при определяне на трудовите възнаграждения и оценката на трудовото изпълнение, които са еднакви за всички работници и служители. По смисъла на чл.14, ал.1 ЗЗДискр под „еднакъв труд“ следва да се разбира трудът, полаган от различни лица, но с една и съща по качество работна сила (квалификация, умения, сръчности, умствени и физически способности и сила и др.п.). Извеждането на защитата при упражняване на правото на труд в самостоятелен раздел в ЗЗДискр. е с оглед значимостта на обществените отношения, свързани с правото на труд на гражданите и свързаните с тях специфики, но във всички случаи разглеждането на нарушаване правото на труд, като проява на дискриминация следва да е основано на защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Важно е да се уточни, че административният орган, основавайки се на изложените от жалбоподателя твърдения, преценява дали същите са оборени от ответните страни, като се концентрира единствено върху признаците, въз основа на които се сочи да е осъществена дискриминация. Именно обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави дискриминация, закононарушение по Закона за защита от дискриминация (В този смисъл Решение № 414 от 13.01.2021 г. по адм. дело № 9907/2020 г. на ВАС, Решение № 9694 от 24.06.2019г. по адм. дело № 10531/2017 г. на ВАС, Решение № 9403 от 13.09.2021г. по адм. дело № 910/2021 г., V отд. на ВАС, Решение № 5295 от 04.05.2020 г. по адм. дело № 8997/2019 г., V отд. на ВАС и др.)

Накратко, за да е изпълнен съставът на чл. 14, ал. 1 и 2 от ЗЗДискр. следва да е установено наличието и на трите компонента – неравно третиране, наличие

на защитен признак и каузална връзка между тези два елемента, тоест нарушаване на правилото за равно възнаграждение при положен еднакъв или равностоеен труд да е в резултат на някой или няколко от признаците по чл. 4, ал.1 от ЗЗДискр.

В жалбата до КЗД са изложени съображения единствено относно неравното третиране на П. Д., без да е посочено и обосновано на кой или кои защитен/и признак/признаци е носител жалбоподателят, както и налице ли е връзка между неравноправното третиране на работника и наличието на такива признаци. Сочи се единствено нарушение на разпоредбите на чл. 14, ал. 1 и ал. 2 ЗЗДискр, съдържащи се в глава Втора, раздел I „Защита при упражняване правото на труд“. В производството по установяване на дискриминация, е необходимо лицето, което твърди, че е дискриминирано да докаже наличието на факти, които дават основание да се направи обосновано предположение за вероятно осъществяване на неравно третиране поради защитен признак. Т.е. необходимо е да съществуват доказателства, които са достатъчна индиция, че между съпоставимите лица, които са и които не са носители на защитения признак е налице неравенство, за да може да се презумира, че именно защитеният признак е причината за неравенството.

При липса на защитен признак по чл.4 ал.1 от ЗЗД не може да има неблагоприятно третиране, следователно не би бил изпълнен съставът на чл. 14, ал.1 и ал.2 от ЗЗДискр. Събраните доказателства по делото не могат да бъдат подведени под приложимите правни норми - твърденията на жалбоподателя за наличие на дискриминация по отношение на него са недоказани.

По изложените съображения съдът намира, че не е доказан фактически състав на дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 и ал.3 от ЗЗДискр. и нарушение на чл.14, ал.3 от ЗЗДискр.

С оглед на изложеното, съдът намери жалбата за неоснователна, а оспореното решение за законосъобразно.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, право на разносики имат ответникът и ЗС, за което оспореното решение е благоприятно.

Правото е упражнено своевременно (чл.81 от ГПК, вр. чл.144 АПК) само от ответника, като е поискано присъждането на юрисконсултско възнаграждение с депозираното по делото на 27.09.24 година писмено становище. Предвид реално осъществената защита от юрисконсулт, изразяваща се в депозиране на писмено становище, без участие в съдебно заседание, невисоката фактическа и правна сложност на делото, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в минималния размер за административно дело без материален интерес- чл.24 от Наредбата за правната помощ.

**Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК,
Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав**

**Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК,
Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Д. Д. от [населено място] срещу Решение №80/26.02.2024 г., постановено по преписка №196/2019 г. по описа на КЗД.

ОСЪЖДА П. Д. Д. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисията за защита от дискриминация, със седалище в [населено място] сумата от 100 (сто) лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде оспорено с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: